

Κυριακή 9η Νοεμβρίου 2025

Κυριακή Ζ' Λουκᾶ.

(Λκ. 8, 41 – 56).

«ἤψατο τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ» (Λκ. 8, 44).

Τρία θαύματα γιορτάζουμε κατά τή σημερινή Κυριακή. Τό πρῶτο θαῦμα εἶναι ἡ θεραπεία τῆς αἱμορροοῦσας γυναίκας. Τό δεύτερο θαῦμα εἶναι ἡ ἀνάστασις τῆς μικρῆς κόρης τοῦ ἀρχισυνάγωγου Ἰάειρου. Τό τρίτο θαῦμα εἶναι ὁ Ἅγιος Νεκτᾶριος. Εἶναι αὐτός ὁ πανορθόδοξος καί παγκόσμιος ἅγιος πού τιμᾶμε σήμερα, ὁ θαυματουργός, ὁ οἰκουμενικός διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ταπεινός γίγαντας, ἡ δόξα τῶν ἀρχιερέων, τό στολίδι τῆς ρωμιοσύνης κατά τόν εἰκοστό αἰῶνα, ἡ ἀπαντοχή καί ἡ παρηγοριά τῶν πονεμένων, ὁ σοφός σύμβουλος τῶν προβληματισμένων, τό στήριγμα κάθε πιστοῦ. Αὐτά τά τρία θαύματα ἔχουν μία

πνευματική ἀφετηρία, πού ἀποδίδεται μέ τή φράση: «ἤψατο τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ». Ἡ φράση αὕτη λέγεται γιά τήν αἱμορροοῦσα, διότι αὕτη κατά κυριολεξία ἄγγιξε τήν ἄκρη ἀπό τό ἱμάτιο τοῦ Ἰησοῦ. Ταιριάζει, ὅμως, μεταφορικά καί γιά τά δύο ἄλλα πρόσωπα τῆς σημερινῆς Κυριακῆς. Τόσο ὁ Ἰάειρος ὅσο καί ὁ Ἅγιος Νεκτάριος ἄγγιξαν καί αὐτοί μέ τόν τρόπο του ὁ καθένας τήν ἄκρη ἀπό τό ἱμάτιο τοῦ Κυρίου. Ὁ μέν Ἰάειρος ἄγγιξε τόν Χριστό μέ τήν ταπείνωση καί τήν ἐμπιστοσύνη του. Ὁ δέ Ἅγιος Νεκτάριος ἄγγιξε τόν Χριστό μέ τήν ἀρετή, τήν καθαρότητα τῆς ζωῆς του καί τήν ἄνευ ὀρίων ὑπομονή του.

Οἱ τρεῖς ἄνθρωποι, πού πρωταγωνιστοῦν κατά τή σημερινή Κυριακή, πλησίασαν τόν Χριστό μέ ἐλπίδα, ἀγάπη καί πόθο γιά τό πρόσωπό Του. Ὁ Θεός εἶναι ποθούμενος ἀπό ὅλο τό ἀνθρώπινο γένος. Ὁ ἄνθρωπος δημιουργήθηκε μέ τήν ἀνάγκη καί τή δυνατότητα νά κοινωνεῖ μέ τόν Θεό. Πλάστηκε ὡς «ἄνω

θρώσκων» καί γι' αὐτό ὀνομάστηκε ἄνθρωπος. Ὅλες οἱ σωματικές καί πνευματικές δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου ψάχνουν γιά τόν Θεό. Οἱ πρωτόπλαστοι κοινωνοῦσαν μέ τόν Θεό ἀνεμπόδιστα, διότι δέν ὑπῆρχε κάτι πού νά τούς ἐμποδίζει ἀπ' αὐτή τήν κοινωνία. Μετά, ὅμως, ἀπό τήν πτώση καί τήν ἀμετανοησία τους ἔχασαν τόν Θεό. Ὁ Θεός ἔγινε ἀνάμνηση καί πόθος. Ἐγινε ἄγνωστος καί ἀπροσπέλαστος γιά τόν ἄνθρωπο. Ἡ φυσική ἔλξη πρὸς τόν Θεό δέν μποροῦσε πλέον νά ικανοποιηθεῖ, διότι ἐμποδιζόταν ἀπό τήν ἁμαρτία. Ὁ ἄνθρωπος εἶχε τήν ἀνάγκη τοῦ Θεοῦ, ἀλλά ἔχασε τόν ἴδιο τόν Θεό. Γιά νά ικανοποιήσῃ αὐτή τήν ἀνάγκη, ἔφτιαξε δικούς του ψεύτικους θεούς ὡς ὑποκατάστατα τοῦ ἀληθινοῦ. Ἐφτιαξε τίς θρησκείες, γιά νά σβήσῃ τή δίψα γιά Θεό. Ἐτσι, οἱ θρησκείες ὅλων τῶν ἀνθρώπων μαρτυροῦν τήν ἀνάγκη τοῦ πλάσματος νά ψηλαφίσει τόν Πλάστη του.

Αὐτή τήν ἔφεση τοῦ ἀνθρώπου πρὸς κάτι ἀνώτερο καί τήν ἀνάγκη νά ψηλαφίσει τά

κράσπεδα τοῦ Θεοῦ τή συναντοῦμε πολύ έντονα στήν έποχή μας. Έπειδή ή άμαρτία έχει πλεονάσει στόν κόσμο, έχουν περισσέψει οί ψεύτικες θεότητες. Οί σύγχρονες θρησκείες δέν προσπαθοῦν νά λατρέψουν κάτι άνώτερο. Πολλές φορές θεοποιοῦν καί λατρεύουν ὅ,τι κατώτερο ὑπάρχει. Σήμερα ή σάρκα, τά κτηνώδη πάθη, οί πρωτόγονες ἔξεις, τά πιό βίαια ένστικτα γίνονται θεοί καί λατρεύονται από τούς ανθρώπους. Μπορεῖ ή τεχνολογία καί ή έπιστήμη νά κάνουν άλματα, ή αναζήτηση τοῦ αληθινοῦ Θεοῦ, ὅμως, δέ σημειώνει πρόοδο. Αυτό οφείλεται στό γεγονός πώς μία από τίς πιό αγαπημένες θεότητες τοῦ σύγχρονου ανθρώπου εἶναι ή εὐμάρεια. Ὁ σύγχρονος άνθρωπος φοβᾶται πώς, εάν αναζητήσει τόν αληθινό Θεό, θά χάσει τήν εὐμάρεια καί τήν καλοπέρασή του. Ὁ Θεός αποκαλύπτεται συνεχῶς στόν κόσμο. Περιφέρεται ανάμεσα στά πλάσματά Του καί τά άγγίζει μέ τήν άγάπη Του. Ὁ βολεμένος καί κοιμισμένος,

ὅμως, ἄνθρωπος ἀρνεῖται νά ἀγγίξει τό κράσπεδο «τοῦ ἱματίου αὐτοῦ».

Ἡ αἱμορροοῦσα γυναίκα, ὁ Ἰάειρος καί ὁ Ἅγιος Νεκτάριος, μέ τόν ἰδιαίτερο τρόπο του ὁ καθένας, «ἤψαντο τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ». Αὐτό σάν σύνθημα ζωῆς μπορούμε νά τό μελετήσουμε ὅλοι. Νά προβληματιστοῦμε γιά τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο θά πλησιάσουμε τόν Χριστό καί θά ἀγγίξουμε τά κράσπεδα τῆς θεϊκῆς δόξας. Ἡ εὕρεση τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι κάτι δύσκολο. Μᾶς χαρίστηκε ὁ Κύριος καί μᾶς υἱοθέτησε τήν ἡμέρα πού λάβαμε τό Ἱερό Βάπτισμα. Συμπορεύεται καθημερινά μαζί μας. Μπορεῖ ἐμεῖς νά ἀπομακρυνόμαστε ἀπό τήν ἀγάπη Του μέ τίς ἁμαρτίες μας, ἀλλά Ἐκεῖνος δέν παύει νά μᾶς παρακολουθεῖ, νά μεριμνάει γιά μᾶς καί νά δημιουργεῖ τίς κατάλληλες προϋποθέσεις, γιά νά συναντηθοῦμε καί νά ἐνωθοῦμε μαζί Του. Ἡ αἱμορροοῦσα, ὁ Ἰάειρος καί ὁ σήμερα τιμώμενος Ἅγιος Νεκτάριος μᾶς ὑποδεικνύουν τόν τρόπο. Ἀθόρυβα, ταπεινά καί μέ ἀπέραντη ὑπομονή

θά ψάξουμε γιά τόν Θεό. Μέ ἀρετή καί καθαρότητα θά Τόν προσεγγίσουμε. Μέ ἀγάπη θά Τόν ἀγγίζουμε. Τά κράσπεδα τῆς θεϊκῆς μεγαλοσύνης θά τά βροῦμε μέσα στή Θεία Λειτουργία. Στήν ἐξομολόγηση ὁ Χριστός θά σκεπάσει μέ τό ἱμάτιό Του τά λάθη μας καί θά τά σβήσει. Μέ τήν προσήλωσή μας στό πρόσωπό Του θά Τόν ἔχουμε συγκάτοικο στήν ὕπαρξή μας. Ἡ αἱμορροοῦσα θεραπεύτηκε. Ὁ Ἰάειρος ἀξιώθηκε νά ἔχει τήν ἐμπειρία τῆς ἀνάστασης. Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος Τόν κυοφόρησε μέσα στήν ὕπαρξή του. Τό θαῦμα τῆς ζωῆς τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου εἶναι τό πιό μεγάλο. Μέ τήν ποιότητα, τήν εἰλικρίνεια καί τή συνέπεια κράτησε τόν Χριστό ζωντανό μέσα του. Δέν ἔχασε τόν Ἰησοῦ οὔτε ὅταν ἀδικήθηκε ἀπό τούς ὑποκριτές τῆς Ἐκκλησίας, οὔτε ὅταν πολεμήθηκε ἀπό τούς πλανεμένους τῆς ἐποχῆς του, οὔτε ὅταν περιέπεσε στήν ἐσχατή φτώχεια, οὔτε ὅταν περιφρονήθηκε ἀπό τούς ἄξεστους τῆς κοινωνίας, οὔτε ὅταν ἔπρεπε νά διαχειριστεῖ τήν ἐφηβεία καί τή νεότητα τῶν

μαθητῶν του. Ὁ Ἅγιος Νεκτᾶριος δέν ἄγγιξε ἀπλῶς τό κράσπεδο ἀπό τό ἱμάτιο τοῦ Ἰησοῦ. Ἀγκάλιασε ὁλόκληρο τόν Ἰησοῦ. Ἐζήσησε χριστοκεντρικά. Σάν τόν Ἰάειρο ἐμπιστεύτηκε ἀπόλυτα τόν Χριστό. Σάν τήν αἱμορροοῦσα ζοῦσε ἀθόρυβα καί ταπεινά τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ. Ἡ σχέση του μέ τόν Ἰησοῦ ἦταν τόσο στενή, πού δέν μπόρεσε νά τή σπάσει καμία δύναμη, κανένας πειρασμός, καμία ἀνάγκη, καμία ἐπίθεση, καμία θλίψη, κανένα πρόσωπο. Δέν ἄγγιξε ἀπλῶς τό ἱμάτιο τοῦ Χριστοῦ. Ντύθηκε τόν ἴδιο τόν Θεό, κατά τό «ὅσοι εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθητε, Χριστόν ἐνεδύσασθε».

Σήμερα, πού τιμᾶμε τόν Ἅγιο Νεκτᾶριο καί παρακολουθοῦμε τόν Ἰάειρο καί τήν αἱμορροοῦσα νά προσεγγίζουν τόν Ἰησοῦ, ἅς μείνουμε στή χαριτωμένη ἐνέργεια τῆς ἄρρωστης γυναίκας: «ἤψατο τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ». Μήν ψάχνουμε γιά ψεύτικους θεούς. Ὑπάρχουν πολλοί γύρω μας, ἀλλά ἐμεῖς ἅς τούς περιφρονήσουμε. Νά βροῦμε μέσα στήν Ἐκκλησία τόν ἀληθινό Θεό, τόν Ἰησοῦ

Χριστό. Μέ τή συνειδητή συμμετοχή μας στά μυστήρια νά μὴν ἀγγίξουμε ἀπλῶς τό κράσπεδο τοῦ ἱματίου του, ἀλλὰ νά Τόν προσλάβουμε ὁλόκληρο μέσα μας. Νά ζήσουμε κατὰ τή ζωή Του καί κατὰ τό παράδειγμά Του, ὅπως ἔκανε ὁ Ἅγιος Νεκτάριος. Νά Τόν ἀγαπᾶμε ταπεινά, ἀθόρυβα, μέ ἐλπίδα καί δύναμη. Ἐτσι θά δρέπουμε τίς ἀμέτρητες εὐλογίες Του καί θά δοξαζόμαστε ἀπό τήν ἀνείπωτη δόξα Του τώρα καί γιά ὅλους τοὺς αἰῶνες. Ἀμήν.